

Pieni puoti Puna- vuoressa

BAZAR

Hanna
Velling

Hanna Velling

*Pieni puoti
Punavuoressa*

BAZAR

Suomen Kirjailijaliitto on tukenut työskentelyä.

© Hanna Velling ja Bazar Kustannus 2024
Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

ISBN 978-952-376-953-3

Taitto: Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

Suljettu väliaikaisesti sairaustapauksen takia.

Oveen teipattu lappu oli jo kevätauringon haalistama. Se kertoi, ettei viesti ollut ihan tuore. Ohikulkija ei ehkä osannut lukea rivien välistä sitä julmaa totuutta, jonka Metti tiesi.

Puodin näyteikkunassa oli esillä sesonkiin nähden turhan lämpimiä vaatteita ja koukeroisin kirjaimin tekstattu pahvikyltti, jossa kerrottiin talvivaraston alennusmyynnistä. Ison nallekarhun päälle oli puettu duffelitakki, henkarissa roikkui pinkki toppatakki, ja näyteikkunan toisella laidalla oli rivi erilaisia talvijalkineita, vaikka ulkona kirmattiin jo lenkitossuissa.

Metti seisoi jännittyneenä kadulla ja puristi juristin antamaa avainta kädessään. Hän ei uskaltanut mennä sisälle yksin, sillä hän ei ollut vielä valmis kohtaamaan oven takana odottavaa, itselleen vierasta maailmaa.

Hänen olisi tehnyt mieli poiketa kadun toisella puolella olevaan kreikkalaiseen ravintolaan ja tilata lasi viiniä. Mutta hän tiesi, että se tuskin olisi ratkaissut mitään.

Näyteikkunan takaa katsottuna puoti näytti surulliselta. Siinä oli jotain samaa kuin omistajansa paluuta odottavassa

koiranpennussa, joka ei täysin ymmärrä, tulisiko lähtenyt vielä joskus takaisin.

Lopulta Metti pisti avaimen takaisin taskuunsa ja päätti mennä kotiin. Hän ei valinnut kuitenkaan suorinta tietä vaan lähti vaeltamaan Punavuoren katuja. Kun hän katseli ohi kävellessään pieniä kauppoja ja kahviloita, hänestä tuntui kuin jokainen niistä olisi kuiskinut hänelle jotakin. Yrittivätkö ne kannustaa vai lannistaa? Metti olisi halunnut kysyä niiltä: mitä teille kuuluu, meneekö teillä hyvin?

Hän palaisi vielä. Puoti saisi vain odottaa sopivaa hetkeä.

”Minulla on surullisia uutisia”, isä sanoi. Hän sanoi sen heti, kun äiti oli laskenut hedelmäsalaattikulhon pöytään ja jakanut isoäidin perintöastiaston jälkiruokakulhot kaikille laajennetun perheen jäsenille.

Saman pöydän ääreen säännöllisesti kokoontumisesta oli tullut traditio silloin, kun Metin veli Linus aikoinaan muutti pois kotoa ja äiti pelkäsi esikoisen etäännyvän lapsuudenperheestään. Metti yritti usein keksiä jonkin tekosyn, ettei hänen tarvitsisi osallistua päivälliselle, jonka aikana keskusteltiin lähinnä veljen loistavasta urasta IT-alalla. Hän ei keskusteluista huolimatta edes tiennyt, mitä digiveli tarkalleen ottaen puuhasi työkseen.

Metti huomasi Linuksen ja tämän vaimon Oilin tuijottavan isää ja odottavan, että isä kertoisi, mistä oli kyse. Hän painoi katseensa alas ja keskittyi taittelemaan paperilautasliinasta joutsenta. Hän tiesi, että joutsen kiinnostaisi veljen lapsia, Senniä ja Severiä, huomattavasti enemmän kuin heidän isoisänsä keskustelunavaus. Äiti laski kätensä Metin käden päälle hienovaraiseksi merkiksi siitä, että nyt piti kuunnella. Niin äiti oli tehnyt jo silloin, kun Metti oli lapsi, ja katsoi

oikeudekseen jatkaa tapaa vielä kolmekymppisellekin lapselleen. Lopulta isä jatkoi liikutusta äänessään.

”Vuokko-täti on kuollut.”

Muut aikuiset päyilivät toisiaan varovasti ja hakivat oikeaa reaktiota tiedolle, mutta Metti tuijotti lautasliinaansa. Joutsenen nokka oli jäänyt liian tylpäksi. Hän rutisti paperiliinan palloksi ja puristi sitä nyrkissään. Hän tunsu häilyvänsä harmaalla alueella, pöytäseurueen aikuisten ja lasten välille jäävässä tilassa, josta hänen pitäisi reippaasti ponnistaa mukaan aikuisten keskusteluun.

Veljen lapset halusivat jo käydä jälkiruoan kimppuun. Äidin hedelmäsalaatti oli aina samanlainen sesongista riippumatta. Siinä oli appelsiinia, omenaa, viinirypäleitä ja tölkkipersikoita. Kimaran päälle halukkaat saivat kauhoa vaniljasokerilla maustettua kermavaahtoa. Metistä se oli aina ollut outo yhdistelmä, sillä kermavaahto liukeni samantien kosteisiin hedelmiin ja lopputuloksena oli hedelmä-kermavellimössö, josta sekä estetiikka että makuelämys olivat kaukana. Hän ei ollut koskaan raaskinut kertoa näkemystään äidille, joka oli taatusti maailman kiltein ihminen. Sitten Metti hellitti otteensa lautasliinapallosta ja rikkoi hiljaisuuden.

”Joo, tiedän”, hän sanoi ja ojensi kermavaahtoastian suoraan vieressään istuvalle veljentytölle Sennille.

”Kuka olikaan Vuokko-täti?” Linus kysyi.

”Vuokko oli minun tätini, teidän isotätinne”, isä vastasi.

”Hänellä oli se viehättävä lastenvaatekauppa Punavuoressa. Kävimme siellä joskus, kun te olitte pieniä. Muistatteko?” äiti kysyi.

”Ai, se vanhapiika, jolla oli laatikossa aina karkkia? Joo, muistan hämästä.”

”Linus, ei kai kukaan enää käytä tuollaista ilmausta”, äiti yritti nyt kasvattaa toista aikuista lastaan.

”Niin, Vuokko oli itsellinen ihminen ja pienyrittäjä... Mutta miten sinä voit jo tietää, että hän on kuollut?” Isä kääntyi Metin puoleen kysyvänä.

Metti katseli jälkiruokakipossa lilluvia hedelmän palasia. ”Minä perin sen kaupan”, hän sanoi hiljaa kuin hedelmä-salaatilleen. Hän oikeastaan toivoi, ettei kukaan muu kuin Granny Smith ja Delmonte-miehen persikat olisi kuollut kuiskattua tunnustusta, jota hän ei itsekään uskonut todeksi.

”Mitä?” Kysymys pääsi kaikkien perheen aikuisten suusta yhtä aikaa.

Sitten pöytään laskeutui hiljaisuus. Ainoastaan Senni ja pikkuveljensä Severi keskittyivät nahistelemaan siitä, kumpi sai enemmän kermavaahtoa. Metti toivoi, että olisi voinut taantua samalle tasolle tai kutistua niin pieneksi, että voisi sukeltaa hedelmäsalaattiin. Hän yritti kuitenkin *käyttäytyä*, sitä hän plus kolmekymmentä elinvuotta edellyttivät. Silti tässä perheessä hän oli edelleen oman roolinsa vanki, Linuksen pikkusisko, joka ei ollut löytänyt elämänsä suuntaa, ainakaan sellaista, jota isä olisi pitänyt yhteiskuntakelpoisena. Hänellä oli harvoin mitään tähdellistä tai muita perheenjäseniä kiinnostavaa kerrottavaa kerran kuussa järjestettävillä perhepäivällisillä. Mutta nyt hänellä oli kerrankin mahdollisuus yllättää kaikki. Niinpä hän kohotti päänsä ylvästi ja väläytti mahdollisimman aidon hymyn päivällisseurueelle.

”Sain Aura-serkulta kirjeen, jonka mukaan Vuokko halusi testamentata minulle Punavuoren puotinsa, eli juuri mainitun viehättävän käytettyjen lastenvaatteiden kaupan.”

Itse asiassa ääneen sanottuna asia kuulosti aika hyvältä. Ihan samalta se ei ollut kuulostanut, kun kirje oli saapunut.

Kirje oli pudonnut postiluukusta eteisen lattialle perjantaina. Metti oli tarttunut siihen laiskasti ja ajatellut sen olevan mainospostia, joka oli vain naamioitu ovelasti yksityiseksi viestiksi. Sellaisiakin mainostoimistot suunnittelivat kalastellessaan kuluttajien huomiota ja ostovoimaa. Sellaisia juonia hänkin oli päässyt seuraamaan sivusta entisessä työpaikassaan. Käsin kirjoitetut kirjekuoret olivat nykyisin eksoottisia vieraista kotitalouksissa, ne tulivat taatusti avatuksi.

Kirjeen lähettäjä oli Mettiä seitsemäntoista vuotta vanhempi serkku Aura. Hän kertoi kirjeessä yrittäneensä soittaa useita kertoja saamatta vastausta. Sen täytyi olla totta, sillä Metti ei koskaan vastannut ventovieraiden puheluihin. Aura-serkku ei tietenkään ollut täysin ventovieras, mutta ei niin läheinenkään, että Metillä olisi ollut hänen numeronsa puhelimessaan.

Serkku kertoi kirjeen alussa, että Vuokon hautajaistoiveet olivat koruttomat, lähes askeettiset. Sitten hän kertoi testamentista, joka oli ollut kaikin puolin selkeä. Mutta Metin mielestä testamentti ei ollut lainkaan selkeä. Puodin perimässä mikään ei ollut hänelle selkeää.

Kirjeen luettuaan Metti oli istunut hetken aloillaan osamatta tehdä mitään. Hän oli tuijottanut vuoroin kirjettä ja vuoroin kotinsa ainutta tapetoitua seinää. Seinän tapetti oli kuin pala paratiisia, johon upota.

Vuokraisäntä oli sanonut, että Metti saisi maalata asuntoa ainoastaan maalarinvalkoisella. Metti ei ollut viitsinyt kysyä tapetoinnista erikseen, joten vuokraisäntä ei ollut voinut sitä kieltääkään. Niinpä hän oli tapetoinut ystäviensä avustuksella asunnon yhden seinän kauneimmalla tapetilla, johon hänellä oli varaa. Siinä turkoosinsiniset kolibrit lentelivät kirsikkapuiden lomassa mintunvihreää taustaa vasten. Muut seinät hän oli maalannut valkoiseksi. *Eggshell* luki värikartastossa. Oli sekin omanlaisensa valkoinen, vaikkei minkään maalarin. Munankuori ja kolibrit olivat sopineet hyvin yhteen. Ja jos vuokraisäntä tulisi yllätyskäynnille omilla avaimillaan, mikä ei kai ollut ihan laillista, Metti voisi vedota väärinkäsitykseen tai väittää olevansa värisokea. Ehkä värisokea ei hahmottaisi tapettejakaan. Hyvässä lykyssä vuokraisäntäkin olisi värisokea. Tosiasiassa Metin näössä ei kuitenkaan ollut mitään vikaa.

Isotätimme Vuokko on esittänyt testamentissaan toiveen, että sinä jatkaisit hänen second hand -liikkeensä pitämistä.

Metti oli päättänyt pitää katseensa tapetissa. Sen jokainen kirsikankukka ja kolibrin nokka oli pitänyt asettaa tismalleen kohdalleen, ettei joku onneton saisi tapetista migreeniä tai kenties pahempaakin sairauskohtausta. Onneksi Metillä oli ollut remonttitaitoisia ystäviä.

Kuinkahan monta kolibria tapetissa oli kaiken kaikkiaan? Kuinka monta kirsikankukkaa? Jos hän olisi laskenut ne, olisiko kirjeen sisältö muuttunut?

Isotätimme Vuokko on esittänyt testamentissaan toiveen, että sinä jatkaisit hänen second hand -liikkeensä pitämistä.

Ei. Aura-serkun lause ei ollut kadonnut kirjeestä tapettia tuijottamalla tai lintuja laskemalla. Se oli hyvin selkeällä

käsialalla kirjoitettu. Edes yksittäisissä kirjaimissa ei ollut tulkinnanvaraa, saati kokonaisissa lauseissa tai niiden merkityksissä.

Ensin Metti oli ollut aikeissa lähettää Katjalle ääniviestin kohtaamastaan vääryydestä, mutta jostain syystä hän oli pelännyt sanoa tapahtunutta ääneen. Ääneen sanottuna asiat kuulostivat joskus hurjemmilta kuin kirjoitettuna. Ja ääneen sanotut asiat olivat totta. Siksi hän valitsi näppäillä hätäviestin parhaalle ystävälleen: *Katja voitko tulla käymään heti? On tapahtunut jotain kamalaa.*

Parin tunnin kuluttua Metti oli laahustanut pyjamassaan avaamaan Katjalle oven.

”Nainen, oletko sä sairas?” Katja kysyi perjantai-iltapäivää yöpuvussa viettävältä haamulta.

”Toivottavasti olen, ja kuumehoureet selittävät kaiken”, Metti sanoi ja määräsi Katjan sohvalleen istumaan. Sitten hän ojensi Katjalle saamansa kirjeen ja vajosi ystävänsä viereen, lohenpunaisen sohvan uumeniin. Metti oli ollut varma, että hätäkutsulla paikalle pyydetty paras ystävä pystyisi ratkaisemaan tilanteen hänen puolestaan. Hänellä oli usein tapana kysyä Katjan mielipidettä kimuranteissa tilanteissa. Eri asia oli, noudattiko hän saamiaan neuvoja.

Päivällispöydässä Metin vanhempien luona oli hiljaista. Jopa Senni ja Severi hiljenivät aikuisten poikkeuksellisen reaktion myötä. Kului pieni iäisyys, ja Metti mietti, ehtisikö tasaisiksi paloiksi kuutioitu hedelmäsalaatin Granny Smith muuttua rusehtavaksi, ennen kuin kukaan kommentoisi hänen uutistaan mitenkään. Pakotettu hymy sai posket tärisemään, mutta

asia oli nyt sanottu ääneen. Hän oli perinyt pienen lasten-
vaatepuodin Helsingin Punavuoresta.

”Miten minä kuulen tästä vasta sinulta? Ja mitä ihmettä
Vuokko oikein ajatteli?” isä puuskahti. ”Sinustako kauppias?
Ja lehmätkin lentää!”

”Olli, äläs nyt... Ethän sinä edes pitänyt Vuokkoon mi-
tään yhteyttä”, äiti sanoi.

”Niin isä, miksi me ei käyty useammin Vuokon puodissa
tai nähty häntä muuten?” Metti tuijotti vuorostaan isäänsä
tiukasti.

”No, se Vuokko oli omanlaisensa. Ei siitä tiennyt oliko se
lintu vai kala...”, isä mutisi ärsyyntyneenä.

”Eikös sen puljun nimikin viitannut vähemmistöihin?”
Linus tokaisi väliin.

”Vuokko on tämän perintöasian varmasti miettinyt tark-
kaan. Oikein kaunis ajatus kaiken kaikkiaan. Ota Metti-
kulta vähän kermavaahtoa, niin salaatti on maukkaampaa”,
äiti yritti pehmittää tilannetta.

”Jääköhän tämäkin *kaunis ajatus* kuitenkin vain ajatuksen
tasolle, kuten meidän Metin projektit yleensä”, Linus naljaili,
mutta lopetti, kun sai vaimoltaan murhaavan katseen.

Oli totta, ettei Metti ollut vielä onnistunut löytämään
uutta työpaikkaa, mutta tarvitsiko veljen muistuttaa siitä
joka kerta heidän tavatessaan?

”Lentävä koira on kyllä olemassa. Se syö hedelmäsalaattia”,
Severi huudahti, sillä seitsenvuotiasta kiinnostasi polveilevassa
keskustelussa selvästi eniten mahdollisuus lentävästä lehmästä.

”Ihan totta Severi. Minä kutsun sen lentävän koiran,
sinut ja Sennin kauppani avajaisiin. Noista muista en ole

varma.” Metti iski Severille silmää ja kauhoi jälkiruokansa loppuun pikavauhtia. ”Kiitos äiti. Oli tosi hyvää. Minun pitää nyt mennä.”

”Meillä on ollut tapana nousta pöydästä vasta kun kaikki ovat valmiita”, isä jyrähti hänen peräänsä.

Metin teki mieli huomauttaa, että lapsethan saivat lähteä syötyään, ja lapsenahan isä häntä edelleen kohteli.

2

Kylpyhuoneen peilistä katsoi surkea hahmo. Metti kostutti pumpulilapun miselliveteen ja alkoi puhdistaa ripsiväriä, ennen kuin kiukkukyöneleet raidoittaisivat poskipäät seep-raksi. Isä oli onnistunut loukkaamaan häntä jälleen. Ja oliko sellainen pienen pieni mahdollisuus, että Metti ryhtyisi kauppiaaksi, kaikkien mielestä pelkkä vitsi?

Katjankin reaktio oli ollut epäuskoinen, kun Metti oli nojannut päätään ystävänsä olkaa vasten ja pohtinut saamaansa kirjettä.

”Tämähän on ratkaisu! Nyt sulla on duunipaikka”, Katja oli todennut ensin, mutta alkanut sen sanottuaan nauraa ääneen. ”Vaikka jos olen rehellinen, niin en mä kyllä sua yrittäjänä näe.”

Olisipa Metti voinut nyt soittaa Sakulle. Olisipa hän voinut soittaa ja kertoa kirjeestä, puodista ja ajatuksistaan. He olisivat ensin jutelleet vakavasti, ja Saku olisi kertonut näkemyksensä bisneksen kannattavuudesta. Lopulta he olisivat todennäköisesti vääntäneet vitsiä siitä, millainen miljoona-perijätär Metistä oli yllättäen tullut. Mutta ei hän tietenkään voinut Sakulle soittaa. He eivät olleet nähneet pitkään

aikaan, eikä mitään tapaamistakaan ollut sovittu. Eivät he koskaan mitään olleet sopineet. Kaikki oli aina vain tapahtunut.

Saku oli Metin entinen työkaveri mainostoimistosta. He eivät tosin koskaan varsinaisesti tehneet töitä yhdessä, sillä Saku oli copywriter ja Metin tehtävänä oli ollut lähinnä huolehtia termoskannuun tuoretta kahvia. Muuta mukavaa yhteistä tekemistä he olivat ajan saatossa kyllä keksineet... Heidän hiljalleen lämmennyt suhteensa oli toimiston julkinen salaisuus, jota ei kummemmin edes paheksuttu, vaikka Saku oli varattu. Milloin mistäkin firman illanistujaisista heillä oli ollut tapana kadota aina jossain vaiheessa ja päätyä Metin luo.

Nyt Metti huomasi, ettei voinut olla enää edes omassa kylpyhuoneessaan ajattelematta Sakua sinne. Siitäkin yhteisestä yöstä oli jo aikaa, mutta Metti tunsu sen yhä kehossaan. Työkaverin vauhdikkaat läksiäiset olivat vaihtuneet salataapaamiseen Metin kotona. Yhdestä katseesta he kaksi olivat tienneet, että niin kävisi taas, vaikka kumpikin tiesi myös, ettei olisi pitänyt. He tuskin hämäisivät ketään poistumalla muka eri aikaan, eikä ketään edes kiinnostanut. Kaikilla oli ollut omat soppansa ja säätönsä.

Aamun sarastaessa he olivat olleet vieläkin päihtyneitä kosteasta illanvietosta ja toinen toisistaan. Metti muisti, miten Saku oli yrittänyt hiipiä suihkuun herättämättä häntä, mutta olikin saanut seuraa postimerkin kokoiseen kylpyhuoneeseen. He olivat pesseet toisensa hellästi, vaahdottaneet hiukset ja suudelleet korvantaustat puhtaiksi. Hellyys oli väistynyt intohimon tieltä ja Metin pakara oli tönäissyt vahingossa

suihkun vedensekoittimen jäätävän kylmälle. He olivat kiljuneet ja nauraneet hysteerisinä.

Vasta myöhemmin yksin jäätyään Metti oli pohtinut, oliko Saku yrittänyt pestä hänet pois iholtaan. Salaa hän oli toivonut, että Ella haistaisi miehessään vieraan tuoksun, ainakin kiharalle kuontalolle sopivan, kosteuttavan sampoon, jossa oli kärsimyskukan siemenöljyä. Hän oli toivonut, että Ella kärsisi niin paljon, että antaisi Sakun hänelle.

Soiva puhelin katkaisi Metin muistelun. Oliko hän onnistunut manifestoimaan Sakun soittamaan? Ei tietenkään. Se oli äiti. Äidillä oli tapana ottaa sovittelu puhelu lähes jokaisen perhepäivällisen jälkeen.

”Ei se isäs pahalla. On vain huolissaan, löydätkö kunnollisen työpaikan, kun siinä edellisessä kävi niin kurjasti.”

”Äiti, jos ollaan molemmat ihan rehellisiä, niin isällä on todella erikoinen tapa ilmaista huolensa. Tuollainen se on ollut minua kohtaan aina. Epäillyt ihan pienestä pitäen kaikkea mitä teen tai jätän tekemättä. Linus on ollut sen lellikki, ja kyllä tässä maailmassa jokainen vanhemman kannustamana paremmin pärjääkin.”

Tämä oli ensimmäinen kerta, kun hän puhui suunsa puhtaaksi perheessään vallitsevasta dynamiikasta. Äiti oli tietysti vuodatukselle täysin väärä kohde, sillä isällehän Metti oli suivaantunut. Äidin ainut vika oli liika kiltteys.

Tilannetta ei lieventänyt yhtään se, että Linus oli aina näyttänyt suorastaan nauttivan siskonsa nolaamisesta. Sekin asetelma oli ollut sama jo lapsuudessa. Vain vuotta vanhempi Linus ei ollut koskaan tuntunut Metistä turvalliselta isoveljeltä, sellaiselta, joka pitäisi hänen puoliaan pahaa maailmaa

vastaan. Heillä oli kummallakin punertavat, laineille kihartuvat hiukset ja kesakoita ohimoilla, ja jos he eivät olisi olleet niin samannäköisiä, Metti olisi vannonut olevansa vaihdokas ja jonkun ihan toisenlaisen tyyppin pikkusisko.

”Voi olla, että isää vähän ärsytti, ettei hän ollut kuullut perinnöstä aiemmin, silloin, kun sai suru-uutisen”, äiti yritti taas pehmentää.

”Tai ehkä isä olisi halunnut periä kaupan itse! Minkä ihmeen takia meidän perhe ei edes pitänyt yhteyttä vanhaan yksinäiseen sukulaistätiin?”

”Sisaruksilla, vaarillasi ja Vuokolla, oli aika viileät välit. En niin tarkkaan tiedä, kun ei ole minun sukuani. Taisi sieläkin olla jotain perintöriitaa...”

”Eli siksi tästä minunkin perinnöstä tehdään nyt riita? Sama homma saa jatkua sukupolvelta toiselle. Vaari ja Vuokko-täti olivat kuin Linus ja minä!”

”Älä nyt liioittele, Metti. Joka tapauksessa ihan kaikille meille tuli yllätyksenä, että Vuokko halusi testamentata kauppansa juuri sinulle. Vaikka kyllähän hän teistä lapsista kovasti tykkäsi, kun joskus harvoin nähtiin häntä. Te olitte Linuksen kanssa niin pieniä silloin.”

”Jos käy niin kuin te kaikki toivotte, että kieltäydyn perinnöstä, niin kuka sitten perii Vuokon?” Metti kysyi enemmän itseltään kuin äidiltään.

”Eikös se sitten ole valtio”, äiti arveli.

”Se olisi kyllä sääli. Se on oikein sievä pieni puoti.”

”Koska olet käynyt siellä viimeksi?” äiti kysyi.

”On siitä aikaa...” Metti sanoi ja muisteli, miltä puodissa oli näyttänyt silloin, kun hän viimeksi kävi sisällä asti. Hän

kertoi äidilleen Vuokon asetelmista, kauniisti ripustetuista juhramekoista, pienten sandaalien ja tennareiden rivistöistä sekä hyllyihin viikatuista neuleista, jotka olivat jääneet elävästi hänen mieleensä.

Metti oli nähnyt Vuokko-tädin viimeksi ehkä puolitoista vuotta sitten, kun hän oli tädin yllätyskutsusta vierailut Helsingin Punavuoren kivijalkaliikkeessä. Laihtuneen ja väsyneen näköinen täti oli tarjonnut teetä, mutta oli itse haukannut vain pienen palan Metin mukanaan tuomasta tuliaispullasta ja sanonut olevansa kylläinen. Silloin Metti oli ajatellut, että täti oli vanhentunut aimo harppauksen vain muutamassa vuodessa eivätkä ikä ja harmaus pukeneet tätä. Mielessään hän oli toivonut, että heillä oli siltä osin erilainen geeniperimä. Nyt moinen ajattelu nolotti Mettiä.

He olivat jutelleet vain niitä näitä, mutta jossakin vaiheessa Vuokko oli kysynyt varovasti Metin isän vointia.

”Hän ei oikein pidä minuun yhteyttä”, Vuokko oli paljastanut ja arvellut, että isällä oli jäänyt jotain hampaankoloon. ”Mutta kiva kuulla, että teillä kaikilla menee hyvin”, Vuokko oli lisännyt, eikä Metti ollut lähtenyt kyselemään, mitä täti mahtoi *hampaankololla* tarkoittaa.

Vuokko oli halunnut esitellä liikkeen valikoimaa hylly hyllyltä ja tanko tangolta, mikä oli ollut silloin hassua, sillä Metti oli lapseton sinkku eikä ymmärtänyt lastenvaatteista tuon taivaallista. Ja jos hän olisikin halunnut ostaa Sennille, Severille tai jonkun ystävänsä lapselle joskus jotain käytettyä, niin tuskin juuri samaa nuttua tai juhramekkoa olisi liikkeessä enää seuraavalla käynnillä ollut. Lisäksi Vuokko-täti oli esitellyt ”sukulaistytönsä” kaikille vierailun aikana liikkeeseen

piipahtaneille asiakkaille, kuten hiukan höperölle rouvalle, joka oli kyselty, oliko hänen tyttärensä mahdollisesti eksynyt puotiin. Vuokko-tädin esittelyinto tuiki tuntemattomille ihmisille oli silloin ollut outoa, mutta alkoi nyt tuntua jopa järkeenkäyvältä koko järjettömässä tilanteessa. Olisipa täti kertonut olleensa sairas.

Metti oli kehunut Vuokko-tädin puotia ja sanonut, että olisi ihanaa itsekin joskus perustaa oma pieni kauppa. Mutta ei hän ollut sitä oikeasti tarkoittanut! Niinhän vain kuului sanoa, kun ihasteli toisen ihmisen aikaansaannoksia. Vai kuuluiko? Ehkä ei kuulunutkaan, koska kirjeen saatuaan Metti oli lamaantunut täysin ja istunut ainoassa nojatuolissaan tuijottamassa seinäkolibreja kuin mitäkin voima-eläimiä.

Vuokko oli ollut riutuneesta ulkonäöstään huolimatta yhtä iloinen kuin millaisena Metti muisti tämän omasta lapsuudestaan, jolloin heidän perheensä oli pitänyt tätiin edes satunnaisesti yhteyttä. Hän ei ollut osannut edes aavistaa, miten sairas täti oli jo sen erikoisen tapaamisen aikoihin. Vuokko oli lähettänyt vielä muutaman postikortin käynnin jälkeen. Metti tiesi, että ne lojuivat yhä jossakin hänen piironkinsa laatikossa. Nyt Vuokko oli, kaikille yllätyksenä, kuollut aggressiivisesti levinneeseen syöpään.

Muistot saivat Metin terästäytymään. Yhtäkkiä hänen kävi edesmennyt isotäti sääliksi. Vuokko-raukka oli varmasti ollut yksinäinen ja jostain syystä sukunsa hyljeksimä. Ihan niin kuin Metti itse! Hänhän oli oman elämänsä Vuokko, lapseton sinkku, jolla oli ärsyttävä veli ja tönkeä isä. Olihan hänellä myös ihana äiti ja mukava veljen vaimo, joka oli

synnyttänyt maailmaan hauskoja tenavia... Mutta silti hän tunsu vahvaa sisaruutta Vuokkoa kohtaan.

”Menen käymään siellä kaupalla huomenna Katjan kanssa”, hän sanoi äidille puhelun päätteeksi. ”Mutta älä kerro isälle.” Viimeksi mainittu oli lähinnä toive, sillä Metti tiesi, että äiti oli hyvin lojaali isälle. Äiti ja isä olivat yhteen kasvannut ja tiivis pari.

Hyvän mielen romaanin pienestä puodista ja suurista teoista

#hyvänmielenkirjat

Metin elämä on kaivannut selkeämpää suuntaa sen jälkeen, kun hän joutui jättämään työnsä mainostoimistossa. Suhde varattuun mieheen ei ole edennyt Metin toivomalla tavalla, ja vuokrakin pitäisi saada maksettua.

Uutta, joskaan ei ehkä ihan selkeää on luvassa, kun Metti perii yllättäen lastenvaatteiden second hand -kaupan. Kaupunkilaissinkun päivät täyttyvät asioista, joista hän ei oikeastaan tiedä yhtään mitään: taaperoista, pikkuisista vaatteista, kirjanpidosta ja liikkeenharjoittamisen ihmeellisyyksistä. Avukseen Metti saa puodille persoonallisen työharjoittelijan, jolla on heikko keskittymiskyky, mutta ideoita pursuava mielikuviutus.

Kolibriksi nimetty pieni puoti ohjaa ihmiset Punavuoren kaduilta todellisten aarteiden äärelle, mutta onko tuoreella kauppialla lopulta edessään vain uusi iso sotku, jossa sekä bisnes- että mieskuviot ovat iloisesti sekaisin? Ja miksi sukulaistäti halusi testamentata puodin juuri Metille?

K

ISBN 978-952-376-953-3 • 84.2 • bazarkustannus.fi
Kannen suunnittelu: Tiia Javanainen / Purotie Design
Etukannen taustarakennus: Museovirasto / Soile Tirilä
Muut valokuvat: Pixabay